

drikke Kaffe sammen med en Del af dem, der stod som Ledere i Samfundene paa den Egn. Det var just ikke nogen særlig blid Medfart, jeg fik, men det maa man jo tage med. Det blev mig noget hedt tilsidst, og jeg gik temmelig tidlig hen til næste Møde. Og da skete det, som rørte mig saa dybt.

Paa Stentrappen foran Indgansdøren stod en hel Flok Kvinder, og da jeg kom, flokkedes de om mig, trykkede min Haand og sagde, nogle med Taarer i Øjnene:

„Vi er allesammen enige med Dem. Men vi tør ikke lade os mærke med det af Frygt for vore Mænd og vore Ledere“. —

2. Jeg sad en Morgen og kørte med Toget ned ad Jyllands Vestkyst. Ved en Station kom tre yngre Kvinder ind. Det rene, fredfyldte Udtryk i deres Ansigter, sagde mig straks, at det var troende Kvinder, jeg her fik til Rejsefæller, og det viste sig ogsaa at være Tilfældet. Imidlertid var jeg meget træt, og jeg lukkede derfor mine Øjne igen og sad og halvsov. Saa ved en Station kommer en bekendt og hilser paa mig og nævner mit Navn. Og da var det forbi med at sove.

„Nej, er det Fru Blauenfeldt“, siger en af dem. „Hvor har jeg dog længtes efter en Gang at se Dem!“

Det var nogle Koner fra et af de vestjyske Samfund, de kendte mig fra mine Bøger, og fra „Det lille Missionsbud“, og en anden Kone fra deres By havde været med til Dansk Missionsselskabs Randersmøde.

De havde en Følelse af, at de havde en Ven i mig, og derfor begyndte de — vi var i lang Tid ene i Kupeen —

at fortælle om de underlige, fortrykte Forhold, hvorunder de levede. De maatte næsten ingen Ting, blot fordi de var Kvinder, næppe en Gang lukke Munden op ved et Samtalemøde. Naar endelig en af dem i al Spagfærdighed vovede at spørge, om det nu ogsaa var rigtigt bestandig at holde dem tilbage, kom Mændene altid og forskrækkede dem med en hel Del Skriftsteder, som de i Grunden ikke syntes sagde noget om den Sag. De fik rigtig talt ud om det, der saa længe havde trykket dem, og saa sluttede en med disse Ord:

„Det er jo da en sære Ting, at vores Mænd kan være saa haarde mod os, for de er jo da troende Mænd“.

3. Det var et Sted jeg skulde tale om Kvindesagen. Med samme Tog som jeg, kommer en gammel Indremissionær med sin Kone og en anden Dame fra samme By. De var rejst en meget lang Vej for at være med til Mødet, og da vi saa i Aftenens Løb faar Tid til at tale lidt sammen, lægger han Haanden paa min Skulder og siger; „Vi tog hertil for at sige Dem, at vi beder for Dem og følger Deres Arbejde for Kvindesagen med største Interesse. Og det skal De vide, at vi beder ikke alene for Dem nu, men vi skal ikke glemme Dem, naar en Gang De har vundet Sejr — for Sejr vil De vinde, saa sandt De har Gud og Retten paa Deres Side. — Da trænger De mere til Forbøn end nu, *for kun saalænge De bliver i Ydmyghedens Dal, kan Gud bruge Dem*“. Og saa tilføjede han, noget der kunde lyde meget nedslaaende, men noget som jeg meget godt forstod: „De maa nøjes med dette. *Naar jeg kommer hjem, tør jeg ikke tale om, at jeg sympati-*